

การเข้าร่วมโครงการแลกเปลี่ยนระยะยาว 1ปี ณ มหาวิทยาลัยชิบะ ประเทศญี่ปุ่น เดือน ตุลาคม 2558 – เดือน สิงหาคม 2559

สิ่งที่คาดหวังก่อนที่จะเข้าโครงการ J-Pac ณ มหาวิทยาลัยชิบะ

- 1.สามารถสื่อสารภาษาญี่ปุ่นได้อย่างคล่องแคล่ว
- 2.อยากเป็นเพื่อนกับคนญี่ปุ่น
- 3.จะลงทะเบียนเรียนหลายๆวิชาเพื่อให้คุ้มค่าที่ได้มาเรียนที่ญี่ปุ่น
- 4.พยายามจะเข้าร่วมกิจกรรมทุกอย่างที่มี

จากสิ่งที่ได้กล่าวมาข้างต้น คือสิ่งที่ตั้งใจและคาดหวังว่าจะได้รับจากการเข้าร่วมโครงการแลกเปลี่ยน ณ มหาวิทยาลัยชิบะ ผลลัพธ์ที่ได้จริงสำหรับฉัน อาจจะไม่บรรลุผล100%ในทุกข้อตามที่ได้ตั้งใจไว้ แต่ได้ลงมือทำจริงพยายามทำจริงในทุกๆข้อ เริ่มจากข้อที่1 เนื่องจากก่อนที่จะได้ไปญี่ปุ่น คณะนิสิตภาษาญี่ปุ่นของฉันอยู่ในระดับที่คิดว่าดีมาก ฉันสามารถสอบผ่านJLPTระดับN2ได้ แต่กลับรู้สึกไม่พอใจกับสิ่ง

เหล่านั้นเลย เพราะฉันนำสิ่งที่เรียนมาใช้จริงแทบไม่ได้เลย ฉันเรียนภาษาญี่ปุ่นก็เพราะอยากพูด สื่อสารกับคนญี่ปุ่นได้ ดังนั้นเมื่อมีโอกาสแล้วฉันจึงพยายามพูดให้ได้มากที่สุด แรกๆก็เขินอายไม่กล้าคุย กลัวพูดผิดแล้วเสียหน้า แต่พอมาคิดๆดูแล้ว ถ้าเราไม่เริ่มพูดก่อน ก็ไม่รู้ว่าตัวเองจะพูดถูกได้เมื่อไหร่ ต้องรออีกนานแค่ไหนถึงจะมีคนมาพูดด้วย พอได้เริ่มพูดแล้ว ก็ทำให้ได้รู้ว่าถึงพูดผิดก็ไม่มีใครว่าอะไร แถมยังมีคนช่วยสอนสิ่งที่ถูกให้อีก เพราะคนส่วนใหญ่จะเข้าใจเราว่าเราเป็นคนต่างชาติ แต่พูด

ภาษาญี่ปุ่นได้นิดหน่อยเขาก็ดีใจแล้วที่เราพยายามพูดกับเขา ข้อ2.อยากเป็นเพื่อนกับคนญี่ปุ่น คนญี่ปุ่นค่อนข้างขี้อาย ส่วนใหญ่ต้องเป็นฝ่ายเข้าไปพูดคุยก่อน ต้องค่อยๆใช้เวลาคุยกันถึงจะเริ่มสนิทได้ ถ้าไม่สนิทต้องคอยระวังในการพูดคุยในเรื่องที่ค่อนข้างเป็นส่วนตัวสำหรับคนญี่ปุ่น แต่ถ้าเราเริ่มสนิทกันแล้วก็จะรู้สึกว่าคุณญี่ปุ่นก็คนๆหนึ่ง ที่คุยเล่นได้อย่างสนิทใจ จริงๆเราอยากตั้งเป้าว่าอยากเป็นเพื่อนกับคนชาติอะไรเลย

ดีกว่า แค่มองว่าคนเป็นคน พูดคุยแสดงการกระทำที่จริงใจกับทุกคน แล้วดูเอาที่นิสัยจะดีกว่า ตอนแรกก่อนไปคนชาติอื่นไม่อยู่ในสายตานอกจากคนญี่ปุ่น เพราะคิดว่าไปญี่ปุ่นทั้งที จะมีเพื่อนก็ต้องมีเพื่อนเป็นคนญี่ปุ่นเท่านั้น แต่ปรากฏว่าเอาเข้าจริงๆ สังคมเราใหญ่มาก เพื่อนที่คบกันจริงๆ รวมคนญี่ปุ่นด้วย มีหลายชาติมาก การที่คบกับคนที่มีรากเหง้า ถิ่นกำเนิดต่างกับเรา ทำให้เราได้มองเห็นอะไรใหม่ๆ หลุดออกจากกรอบความคิดเดิมๆ บางอย่าง มีความกล้าแสดงออกทางด้านความคิดของตัวเอง

มากขึ้น ซึ่งเป็นสิ่งที่ดี สรุปว่าเพราะการคบเพื่อนแบบนานาชาติ เปลี่ยนความคิด เราได้ในหลายเรื่อง มองคนเป็นคน โดยเลิกสนใจชาติกำเนิด ซึ่งในจุดๆนี้ฉันคิดว่า เป็นจุดประสงค์ที่แท้จริงของโครงการแลกเปลี่ยน สำหรับเป้าหมายในข้อ3.และ ข้อ4.ที่กล่าวมา การเรียนเป็นสิ่งที่ดี แต่การเรียนในห้องเรียนเพียงอย่างเดียว ไม่ช่วยให้เราเก่งในทางปฏิบัติ ซึ่งเป็นเรื่องจริง เพราะการที่ทั้งเรียน ทั้งทำกิจกรรมทำ

ให้การสื่อสารทั้งภาษาญี่ปุ่น และภาษาอังกฤษพัฒนาขึ้นเร็วมาก เพราะได้ใช้จริงแทบทุกวัน แถมยังได้เรียนรู้สิ่งใหม่ๆที่ใน

ห้องเรียนไม่ได้สอนอย่างเช่น มรรยาท หรือวัฒนธรรมแปลกๆใหม่ๆในสังคม เพื่อนคนญี่ปุ่นคนหนึ่งเล่าให้ฉันฟังว่ามีคนจีนคนหนึ่งซึ่งเป็นคนขยันเรียนมาก และไม่ทำกิจกรรมเลย มาของสัมภาษณ์ไปทำรายงาน ขึ้นคนจีนคนนี้อยู่ใน คลาสภาษาญี่ปุ่นระดับสูงสุดเทียบเท่า JLPT N1 แต่เพื่อนคนญี่ปุ่นคนนั้นของ ฉันเล่าให้ฟังว่า ภาษาญี่ปุ่นที่คนจีนคนนั้นพูด ฟังยาก เข้าใจยาก เพราะใช้ คำศัพท์ที่ใช้ในภาษาเขียนมาพูด จนดูเป็นทางการเกินไป ถ้าเทียบกับคน ต่างชาติคนอื่นที่มาทำกิจกรรมด้วยกันบ่อยๆที่ระดับภาษาญี่ปุ่นไม่ได้สูงมาก แต่ให้ความรู้สึกว่าเป็นธรรมชาติและเข้าใจง่าย

มากกว่า สำหรับฉันในเทอมแรกลงทะเบียนเรียนเยอะมาก ผลลัพธ์ก็คือการบ้าน เยอะ แบ่งเวลาในการเรียนยาก เพราะเข้าร่วมกิจกรรมและงานสังคมค่อนข้าง เยอะ ทำให้การเรียนในบางเวลาทำได้ไม่เต็มที่เท่าที่ควร อย่างเช่นคันจิ เพราะ ต้องใช้เวลาในการคัดและท่องจำ ดังนั้น ในเทอมถัดมาจึงลดจำนวนวิชาลง และ หันมาเข้าสังคมและทำกิจกรรมเพิ่มมากขึ้น และมองหาประสบการณ์ด้วยการ ทำงานพิเศษ สำหรับสิ่งที่ต้องระวังเป็นพิเศษสำหรับการอยู่ในสังคมญี่ปุ่นก็คือ เรื่อง ความเกรงใจ รักษากฎ และเรื่องการรักษาเวลา

สิ่งที่ไม่ได้คาดคิดมาก่อน คือ ภาษาอังกฤษคือสิ่งสำคัญแม้ในสังคมญี่ปุ่นตอนนี้ โดยเฉพาะการเป็นนักเรียนแลกเปลี่ยน ภาษาอังกฤษถูกใช้เยอะมาก และถ้าหากเราพูดภาษาอังกฤษได้ เราก็จะมีโอกาสในการเป็นเพื่อนหรือทำความรู้จักกับคนใน หลายๆชาติได้มากกว่าพูดภาษาญี่ปุ่นเพียงภาษาเดียว ที่เห็นได้ชัดคือ นักเรียนญี่ปุ่นส่วนใหญ่อยากใช้ภาษาอังกฤษในการ

สื่อสารกับชาวต่างชาติมากกว่าภาษาญี่ปุ่น จากความคิดเห็น ส่วนตัวถ้าหากเราเริ่มใช้ภาษาอังกฤษพูดคุยกับคนญี่ปุ่น เราจะสนิทกับพวกเขาได้ง่ายกว่าการเริ่มต้นด้วยภาษาญี่ปุ่น เพราะภาษาอังกฤษไม่มีระดับภาษาเหมือนภาษาญี่ปุ่น ทำให้เกิดความเท่าเทียมกัน สิ่งที่เพื่อนคนญี่ปุ่นเล่าให้ฟังคือ พวกเขาสามารถแสดงความรู้สึกผ่านคำพูดได้มากกว่าเวลาพูดด้วยภาษาอังกฤษ

ประสบการณ์ทั้งหมดสอนฉันให้รู้ว่าสิ่งที่สำคัญคือ ต้องอย่ากลัวที่จะพูดผิด แค่พูดออกไปก่อนครั้งหนึ่ง แล้วคิดเอาไว้เสมอว่าถึงผิดครั้งนี้ แต่ครั้งหน้าเราจะพูดถูก ถ้าไม่รู้ให้ถามคนที่รู้ ถ้าไม่รู้อย่าโกหกกว่ารู้ เพราะไม่มีใครอยากสอนคนที่รู้อยู่แล้ว มีคำถามต้องหาคำตอบทันที เพราะเราจะลืมนั้นไปเร็วมาก และอย่ากลัวที่จะลองสิ่งใหม่ๆ เพราะเราจะไม่มีความรู้จนกว่าจะได้ลอง ถ้าไม่ชอบอะไรในครั้งแรก ให้ลองให้อีกรอบเพื่อทำให้แน่ใจว่าไม่ชอบจริงหรือเปล่า สรุปว่า การแลกเปลี่ยน1ปี ทำให้ความคิด และการใช้ชีวิตฉันเปลี่ยนไปในทางที่ดีขึ้น

